

Orvosok és gyógyszerészek kitüntetése

Pénteken Semmelweis Ignác születésének évfordulóján ünnepélyesen átadták a kiváló és érdemes orvos, illetve gyógyszerész kitüntetését.

Kiváló orvos Kitüntetést kapott a többi között: dr. Szontágh Ferenc szegedi egyetemi tanár; **Érdemes orvos** kitüntetésben részesült: dr. Bartók István, a Szegedi Orvostudományi Egyetem adjunktusa, dr. Szell Éva, a Szeged megyei jogú tanács egészségügyi osztályának orvosa, dr. Török Gabriella, a Szeged megyei jogú városi tanács kórházi osztályvezető főorvosa, dr. Bod Péter, a Csongrád megyei tanács kórház rendelőintézete szakkóorvosa, dr. Sándor Zsigmond, a makói városi tanács kórháza osztályvezető főorvosa.

A Kiváló gyógyszerész kitüntető címet kapta: dr. Kedvessy György szegedi egyetemi tanár.

A kitüntetéseket dr. Vedres István, az egészségügyi miniszter első helyettese nyújtotta át.

A kitüntetett orvosok nevén dr. Balog Ferenc egyetemi tanár, a gyógyszerészek nevén dr. Kedvessy György mondott köszönetet.

Szavatozt havibér a kolhozparasztoknak

Július elsejével életbe lépett a szovjet kolhozparasztok szavatozt havibérének rendszere, ezzel a szövetkezeti dolgozók régi álma valósult meg.

A szavatozt bér pénzbeni és természetbeni javadalma-

HIÁNYCIKK LETT AZ EGYFORINTOS

Az új közlekedési tarifa első napja

Csütörtökön este 10 óra tájban megmosolyogtam a szentimentális öregurat, aki az 5-ös villamos újszegedi végállomásán még egy vonaljegyet kért.

— De hiszen most tetszett velünk jönni, s máris vissza? — kérdezte a kalauznó.

— Igen. S mivel ma, 30-án utoljára utazhatom ötven fillérért, annyiszor teszem meg ezt az utat, ahányszor még lehet. Ilyen többet úgysem lesz.

Pénteken reggel a 4 óra után forintért vettem jegyet a ruhagyárnál. Tőlem meg szinte meglepődve kérdezte a kalauznó:

— Hogyhogy? Hát nincs bérlete?

A villamosbérlet a sláger

Szegeden tegnap reggeltől új menetdíjjal közlekednek a villamosok, s az új tarifa szerint előnyösebb bérlettel utazni. Ez csak 25 forintba kerül egy hónapig, s annyiszor, annyifelé villamosozhat az utas, ahogy kedve tartja.

De a bérletek s új igazolványok váltásánál tumultus

van. A legtöbb embert, akiknek eddig nem volt bérlete, az első 1 forintos vonaljegy ébresztette fel. Bár június 25 óta lehetett váltani új igazolványt, megvásárolni a júliusi bérletet, most mindenki egyszerre akarja. A Lenin körúton, a MÁV igazgatóság melletti pavilon körül hosszú sorokban mérgelődnek az emberek. Hát nem valami példás a szervezés: három pénztárnál árusítják az igazolványokat, bérleteket, de hogy melyiknél lehet csak nyugdíjas, csak tanuló, vagy csak dolgozó igazolványt, illetve bérletet venni, azt esetleg másfél óras sorbanállás után tudhatja meg a leendő utas. Kezdheti előlrol egy másik pénztár előtt. A „felvilágosítás” felíratú ablak lehúzott függönye sem segít a helyzeten.

A villamosokon egyébként zökkenő nélkül megtörtént az átállás.

Persely a buszon

A helyi autóbuszokon is életbelépett az új menetdíj-rendszer elején.

A Marx téri autóbuszállomáson egész éjjel dolgozott a forgalmi személyzet. Balogh Imre állomásfőnök és társai a nyomdából későn kapott menétrend-anyagot dolgozták fel, feliratokat, térképeket rajzoltak az autóbuszok számára.

— Eddig naponként 590 helyi járatunk volt, mátol 747 járaton szállítjuk a szegedi és környékbeli utasokat — mondja Balogh Imre, a személyforgalmi csoport ve-

zetője. — Minden autóbuszon persely van, ebbe helyezik az utasok a menetdíjat. A kalauzok szolgálata ezzel meg is szűnt, igaz, rövid ideig még a buszokon maradnak, hogy segítsenek az új rendszer bevezetésében.

Újszegedről a Tanács utcai végállomásról 5 óra 10 perckor indul az 5-ös busz. Horváth Sándor gépkocsivezető szinte minden utasnak megismétli:

— Szíveskedjenek az igazolványokat felmutatni, a menetdíjat előkészíteni!

Pech. Vagy szerencse? Az első pénzes utasnak, egy csinos 16 év körüli kislánynak csak 20 forintos van. Ez annak a fiatalembernek szerencse, aki sietve segít, hogy apróra váltsa a papírpénzt.

— Bizony kérem, a kedves utasoknak meg kell szokniuk, hogy mindig legyen a zsebben forintos, kétforintos.

A szöregiek hosszankodnak

Szöregen többen méltatlankodtak, amiatt, hogy a 7-es járatra váltott bérlettel nem utazhatnak a 8-as járaton és fordítva, pedig az út 80 százaléka és a végállomás azonos. Petőfitelepről új járat a 3-as, amely a nagy-körúton jön a városba, ezt még nem nagyon ismerik, s így a legtöbben a megszokott 2-es járatra váltottak bérletet. Itt is azonos a végállomás, s mivel a 2-es zsúfoltt, a 3-ason pedig alig utaztak, míg megszokták az utasok, ebben a hónapban mindkét vonal bérlete mindkét buszra használható. De hát miért nem lehet valami hasonló engedményt tenni a szöregieknek is?

A Hattyastelepről közlekedő 14-es járatról pénteken reggel sokan hiányoztak a megszokott utasok közül. Ott kerekedtek a busz mellett, s integgettek a gépkocsivezetőknek.

— Eddig forintért utazhattak a kisvásiutól, most duplájára emelkedett, rátértek a biciklire — íme a magyarázat.

A MÁVAUT állomásán nincs probléma a bérletekkel, igazolványokkal. Bár mindenkinek új igazolványt kellett váltania, jól szervezték meg az adminisztrációt, s már reggel 5 órától — társadalmi munkában 8-ig — gyártják az igazolványokat. Nincs sorbanállás.

Fog ez menni

A villamosok, autóbuszok kezelőinek és az utasoknak az első napi premier — kisebb zökkenőktől eltekintve — sikerült.

— Megszokjuk mi is, az utasok is rövid idő alatt — nyugtatja önmagát is Tóth Péter, a szöregi busz vezetője.

Igen, ha olyan udvariasak és türelmesek lesznek egymáshoz az emberek mint az első napon, ez a dolog is menni fog.

Kondorosí János

Balogh Ödön

A tettek ideje

Új ösvényeket kell taposnia a szocialista brigádmozgalomnak a mezőgazdaságban. Nincs hagyománya, nincs azonos sémájú „műhely” a közös földeken. A tsz-ek többféle munkaszervezési, jövedelemelosztási formájához igazítani a brigádmozgalmat, a szétszórtan dolgozó — és ugyanakkor a falvak, tanyák távolában lakó — szövetkezeti gazdák szívében és értelmében megfogantatni a szocialista brigádszellemet — megannyi bonyolult feladatot. Akik nem a megszépítő papírpapírokat távolból szemlélik, hanem érzik és tapintják e mozgalom nehéz földszagát, paraszti virtust szelídítő erőfeszítéseit, azok tudják, hogy küzdelmes úttörés a szocialista brigádmozgalom a mezőgazdaságban.

S ezzel már azt is elmondtuk: nincs receptje. Az irányító-szervező szakemberek, gazdaságvezetők, maguk a brigádtagok lépten-nyomon a nagyüzemi gazdálkodás, a paraszti élet szívveréséhez kell hogy igazítsák ezt a mozgalmat. A járási pártbizottság és tanács mezőgazdasági osztályai a Kiskundorozsmára összehívott tanácskozástól éppen ezt várták: a helyi tapasztalatokat, az élet szűlte problémákat, a gyakorlat által sugalmazott megoldásokat szerették volna összegezni. Mennyiben sikerült mindez?

Mindössze 28 tsz küldte el egy-egy szocialista brigádszervezőjét, versenyfelelőst, párttitkárát a szocialista brigádszervezők járási értekezletére. Olyan gazdaságok nem képviseltették magukat, mint a tiszaszigeti Búzakalász, újszentiváni Új Élet, forráskúti Haladás, pusztamérgesi Rizling, a pusztaszeri Kossuth, Petőfi és Árpád tsz-ek. Pedig egyik-másik példás eredményeket mutat e mozgalom meghonosításában.

Tavaly, hazánk felszabadulásának 20. évfordulója alkalmából 26 tsz-brigád jelentkezett a szocialista címért dolgozók versenyébe. S ebből mindössze egy nyerte el a végén ezt a megtisztelő rangot. Idén 39 tsz-brigád köszönti a IX. pártkongresszust, hogy szocialista brigádhoz méltóan dolgozzik és él. A szándék nemes, de társadalmi, sőt politikai, erkölcsi értéket csak azáltal nyer, ha a földeken és az emberek fejében egyaránt megtermeli a közösség „búzáját”.

Néhány gazdaságban a termelési tervben gyökerezik a szocialista brigádok célkitűzése, az anyagi ösztönzők a termelt értékek arányaihoz igazodnak. Sok helyen azonban nem eléggé megalapozottak — inkább légből kapottak — a vállalatok. Nem a tsz természeti és műszaki lehetőségeinek gyümölcsöztetésén alapszanak. Néha úgy érzi az ember, amikor egy-egy tsz-ben a szocialista brigádeleket szeretné kitapintani, hogy csupán a politikai munka egyik „pontjának” kipipálására volt jó a brigádszervezés, annyira megfoghatatlan tevékenységük. Papíron szépen áll a vállalat, de a megszervezés után egyes gazdaságvezetők és párttitkárok édeskeveset törődnek sorsukkal. Igaz, dolgoznak a szocialista brigádok — olykor példásan is —, akár a többiek. De arra vállalkoztak, hogy munkában, magatartásban egyaránt különbek legyenek.

Van egy-két kezdeményezés, ami már a szocialista jelzőhöz méltó: A kiskundorozsmai József Attila Tsz traktoros brigádja közös kasszázt létesített, melyből szükség esetén segítik bajba jutott társukat, nagyobb családi események, vagy évfordulók alkalmával pedig kedves ajándékok vásárolnak az alapból. Nos, ez már az egymással törődés iskolája, a közösséghez tartozás emlékeztetői. Hasonló tett az iszákosságy újtára tévedt brigádtag visszatérítése a családhöz. Az algyői Új Élet Tsz szocialista brigádja az idős tagok háztáji földjének művelésében segítkezik. Más- hol a kulturált szórakozás, művelődés tényeivel példalóznak.

Tény, hogy az első lépéseket megtette a szocialista brigádmozgalom a mezőgazdaságban. Csakhogy néhány helyen csupán kétszer foglalkoznak vele egy évben: tavasszal, amikor megalakítják és esetleg év végén, amikor a végeredményt kell jelenteni a felsőbb szerveknek. Közben semmi brigádelet, sem napló, sem megbeszélés, sem buzdítás, sem jutalmazás. Egyes gazdaságvezetőktől a minimális elismerést sem kapják meg. Eppógy dolgoznak, élnek, akár a többi munkacsapatok.

Az értekezleten sokan szót kértek, de általánosságnaál alig mondtak többet. Nem éreztük a születő mozgalom problémáinak súlyát, az útkeresés gyötrelmét, egyes brigádok életképességének örömet, vagy megfeneklésének aggodalmát. Pedig csak ott nincs különösebb gond, ahol nincs brigádelet.

A szocialista brigádmozgalom számára falvakon is elérkezett a tettek ideje. A tavaszi tervezgetéseken, szervezéseken túllépett az idő; a sokféle teendő a mezőkön és maga a brigádelet is sürgeti az alakuló-formálódó szocialista közösségek rendszeres foglalkoztatását, nevelését.

Ahol az agitáció egyenlő az életismerettel

A város egyik útőereje a Szegedi Víz- és Csatornaművek Vállalat. Dolgozói éltető vizet „fakasztanak” az üzemekben, intézményekben és a háztartásokban, majd az elhasználás után bonyolult csatornarendszereken futtatják el a város alatt a Tiszába. Több mint 300 fizikai és szellemi dolgozó, szakmunkások és segédkar, tervezők és műszakiak, kommunisták és pártönkívliek együttes munkája képezi a víz- és csatornaművek útőerő jellegét Szeged életében. A Lenin körút végi központot kivéve meglehetősen szétszórt és sűrűn váltakozó munkaterületeken dolgoznak. A környező községekből mintegy 150 a bejáró dolgozó. Ezek a tények önmagukban is sokat mondanak: a vállalat munkájának összehangolásához figyelembe kell venni a sokszor előnytelen objektív körülményeket.

Öt pártcsoportból álló 48 tagú alapszervezet alkotja a vállalat motorját. A kommunisták ott vannak minden munkaterületen. Övék a kezdeményező és végrehajtó erő. Rájuk épített a vállalatvezetés az utóbbi években végbement gazdaságvezetés megszilárdításában is. Példának okáért elég utalni az V-ös és a VI-os kútcsoport szocialista brigádjára, amely tavaly három kúttal fűrt többet a tervezettnél, 800 ezer forint többletet eredményezve a vállalat gazdálkodásában. A kommunisták és pártönkívliek ismerik vállalatuk közeli és távolabbi terveit. Munkájuk eredményét látják a város mindennapjaiban. Évekkel ezelőtt a magasnyomású hálózatban még vízproblémákkal küszködött Szeged, ma pedig már elégséges, kielégítő a vízellátás, az újabb feltárások pedig már a jövőnek szólnak. Mindezekről Ménesi Jenő párttitkárral, Kőszó Ilés esztorgályossal, pártco-

portvezetővel és Ujvári József termeltetési osztályvezetővel beszélgettünk.

Nehéz szolgálati helyek is adódnak a víz- és csatornaművek munkájában, amikor 8 óra leteltével nem lehet letenni a szerszámokat, mert esetleg a város valamelyik pontja vízellátás nélkül marad. A hibát el kell hárítani, mégha rámegegy több ember éjszakája is. Ott voltak a tavasszal, amikor a belvizek elhárítása sok ember éjjelnappali munkájába került. Tudták az emberek, mi a kötelességük? Igen. Végezték is becsülettel. Csakhogy a nehéz feladat közben jólesik az embereknek, ha elbeszélgetnek velük a vezetők, meg-hánnyak-veik velük a problémákat, javaslataikat meg-hallgatják és azokat felhasználják. S ez már politika is, a mindennapok adta feladatok helyes értelmezése, amikor a miérteket és a hogyanokat meg kell magyarázni, noha azokra nagyvonalakban mindenki tud választ adni. A tájékozódás és a tájékoztatás gyorsasága és pontossága itt és ekkor nyer értelmet az emberek tudatában.

A különböző munkahelyeket ezért is látogatja sűrűn a párttitkár, az igazgató és a főmérnök. A munka közbeni szavaltás, a csak cigarettá elszívásnyi megállás is jó alkalom a vélemények kicserélésére, hiszen nemcsak a szakmai tanácskozásokon, termelési értekezleten szülnének nagy dolgok. A kis rögpyületek jelentősége éppen a közvetlen hangvételben leledzik, s ezt a kötelességet szeretik az emberek, ha maguk is azok lehetnek. Ilyen beszélgetésekre most is sor került egy munkahelyen, a Róza utcában folyó munkánál. Probléma van ugyanis az anyagszállítással.

A kommunisták tudnak a problémáról. Arról is, hogy nem a vállalat vezése a hibás az anyagszállítás kése-

delme miatt. Az eternitcsöveket időben megrendelték, de a szállítást későbbre igazolták vissza a kellelténél. Különbben is a Róza utcai munkákat más építkezések-nél előbbre hozták, hogy haladjanak vele. Csakhogy az objektív körülményekről azon a munkahelyen minden ott dolgozónak tudnia kell éppúgy, mint a kommunistáknak, akik most javasolták: Miskolcra vagy más testvérvállalattól kölcsön kell kérni a szükséges eternitcsöveket, hogy időben behozzák a kiesést. Ezzel a javaslattal él is most a vállalat vezetősége.

A munkáján keresztül ismerik meg az embert, akiknek lehetnek jó és rossz napjai, bánthatják fizikai és lelki fájdalmak, s érheti öröm, amelyet szeretne megosztani másokkal is. A fiatal párttitkár sokat forgolódik a vállalat dolgozói között. Igaz, beosztása is ezzel jár, mert belső ellenőr. Szinte a legtöbb embert a teljes nevén ismeri, a segédmunkásokat is.

S mindaddig nem is beszélünk arról, amire tulajdonképpen kíváncsiak voltunk ennél a vállalatnál: miképpen és hogyan agít az a pártszervezet a szocialista rendszer javára? Problémák, nehézségek mindenütt adódnak, ennél a vállalatnál is. A kérdés az, hogy az objektív nehézségeket hogyan tártják fel. Úgy-e, hogy anélkül megoldásában mindenki segítkezik vagy úgy, hogy ezt a segítséget eleve kizárják. Itt az előbbi van a hangsúly, hiszen a közös erő, az összefogás csak eredményeket hozhat. És esetenként az egyéni problémákat is segítenek megoldani, hogy másnap, harmadnap, s azután is, mindennap úgy fogjanak az emberek munkához, hogy annak lássák értelmét egyéni boldogulásukban is.

Lódi Ferenc

Egy interpelláció nyomán

Az országgyűlés ipari bizottságának a parlament múlt heti ülészakán ismertett jelentése megállapította, hogy a bauxitbányászok a szénbányászoknak járó hozzájárulást kapják a napi háromszori étkeztetéshez. Július 1-től a bauxitbányászok is napi 14,08 forint váltalati hozzájárulást kapnak reggelijük, ebédjük, vacsorájuk árához, s így csupán napi 9,25 forintjukba kerül a háromszori étkezés.

A nehézipari miniszter saját hatáskörében intézkedett, hogy július 1-től a bauxitbányák alkalmazottainak prémiumkeretét emel-

jék fel 250 000 forinttal. Ez az összeg teljesen megszűnteti a szénbányászati és a bauxitbányászati alkalmazotti prémiumszintje közötti különbséget.

Elrendelte a miniszter a bauxitbányászoknak juttatott használt bányafa térítési díjának felülvizsgálatát is. A kérdésre egyébként a Vegyipari Dolgozók Szakszervezete is felhívta a minisztérium figyelmét.

Az első gyors intézkedések után a Nehézipari Minisztérium további lépéseket tervez a népgazdaság teherbíró képességének figyelembevételével. (MTI)